

01.22

ΟΜΙΛΙΑ (ΙΑ ΤΟΝ ΠΑΝΟ ΛΙΑΓΙΔΗ

ΠΑΝ ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Οταν ην προσεφεραμεν Δεδέρη εβλεπε στο
Νοσοκομείο ηνσ Λάριανος ~~ο παλαιος ηνσ~~
~~Κωνσταντίνος~~, ο παλιος Λιασιδης,
λολειρε πως δεν εδωκεν κηροσεια να
εμπληρωθει για απο ης πιο μεζες τα
επιθυμιας. ~~αυτα ηταν~~

- Αν πεδατω - ειχε και ματολε - δαυτε
με στο μητσι να κερσοειν / με σταυ-
ροει με ηγιαμα δενω. / Να ποσει
πικον λουλο χουιν".

Η υνδεια εβλεπε στο νεκροταφειο
ηνσ ηγως και λουαχε επιφοβησει μελη ηνσ
Κικρη προσφυια κι υπηλε τονος
να ηγιαμα για τον λεγεται μεζο
Κωνσταντίνος ηνσ ~~το~~ Κωνσταντίνος τοσο
Ναηις. Ο ανακαταλειπτος νιαδων
του χαμηντερο βρανοφορο Κωνσταντίνος
καχε ~~ηγιαμα~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~
Τοσο αλλος με ηνσ ~~ηγιαμα~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~
επιθυμιας ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ~~μεζες~~ ηνσ

~~Μια~~
 Να μά εξιλέγετε όμως μια παρένδραση
 εχεικά μ'αδλό που ονομάζονται γαίνο λέχη
 και γαίνο παρλιέχνη και Ινν σημασία Ιαού.

Διάβαξα τελευταία πρὸς ἄνω στὰ ὑψίπεδα τοῦ Σουδάν ζεῖ ^{μετὰ} ~~μὲ~~ ^{ὅλα} ~~ἀπομονωμένη~~ ^{ἢ ἐν τῶν} φυλή, ~~που λέγεται~~ ^{ἢ ἐν τῶν} ~~Ἡτόγιον~~ ^{ἢ ἐν τῶν} ~~πού πιστεύει~~ ^{ἢ ἐν τῶν} πὺς ὁ καλὸς λόγος. ἔχει θεραπευτικὲς ιδιότητες. "Αν καλέσω κάποιον - λένε οἱ Ἡτόγιον - καὶ τοῦ πῶ καλὰ λόγια εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ τοῦ δίνω νὰ πιεῖ ἢ νὰ φάει. ~~Ἡ αντίθετη θέση~~ ^{ὁ παλιός} μέσα στὴν κοινωνία τῶν Ἡτόγιον ἔχει ~~ἰσχυρὴ θέση~~ ^{ἰσχυρὴ θέση}. ~~Λέ-~~ ^{καὶ λέγεται} Γιριότ, ~~καὶ~~ ^{καὶ} σμαρφαλωμένος ~~ἴσως~~ ^{ἴσως} σ' ἓνα ἄλογο πηγαίνει ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ~~ἰσχυρὸς~~ ^{ἰσχυρὸς} ἐμπροσθέν ~~ἐνέργεια~~ ^{ἐνέργεια} ~~μέσα~~ ^{μέσα} στὰ φυλὰς τῶν ἀνθρώπων ~~μένοντας τους καλότερους~~. Οἱ Νιόγιον ~~μενέ:~~ ^{μενέ:} Ἄνουσιο, ~~λένε οἱ Ἡτόγιον~~ εἶναι τὸ ρύζι χωρὶς πιπέρι, πλη- κτική εἶναι μιὰ ἱστορία χωρὶς ἓνα φερατάκι, ἄδειος ὁ κόσμος χωρὶς τὸν Γιριότ.

Ὁ ποιητὴς λοιπόν, ὁ Γιριότ, πού μιλά ἄμεσα στὴν φυχή τοῦ λαοῦ μέ τὴν λαλιά τοῦ λαοῦ, συνοδεύει τὴν κοινωνία ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς μι' ὅλας βήματα καὶ λειτουργεῖ σὰν μιὰ ἀπὸ τίς πηγές τῆς ζωῆς. ~~Αὐτή~~ ^{Αὐτή} τὴν γνώση πού μᾶς ἔρχεται ἀπὸ πολλὰς γενιὰς τὴν ἐπιβεβαιώνει ~~μέ τὸν ἴσχυρο~~ ^{μέ τὸν ἴσχυρο} ἢ εὐνή μας ~~ὑπερβαίει~~ ^{ὑπερβαίει} ~~πέιρα~~ ^{πέιρα} τὴν πιστοπολεῖ ~~μέ τὸν πῶ καληγυριστέ~~ ^{μέ τὸν πῶ καληγυριστέ} ~~ἰσχυρο~~ ^{ἰσχυρο} ὁ ~~φῶδρ~~ ^{φῶδρ} ἀποφυνός γιορτάρης, ὁ Παῦλος Λιασιδης ~~ἢ ἴσχυρο~~ ^{ἢ ἴσχυρο}

~~ἴσχυρο~~ ^{ἴσχυρο} ~~ἴσχυρο~~ ^{ἴσχυρο} ἢ πορεία τοῦ βρανοφέρα ~~καίνα~~ ^{καίνα}
 Λιασιδης εἰα 70 ἴσχυρο χερόνια ~~κα~~ ^{κα}
 δημιουργοῦσε ~~ἴσχυρο~~ ^{ἴσχυρο} .../2

~~μέ πού κρᾶττοῦνταν μέ τά νύχια καί τά δόντια καί μ' ἐνεῖτο τό
 πεῦσμα τό κυριώτερο ἀπό τό λιγοστό κῆμα καί τά βράχια. Καί στήν
 αντίσταση του αὐτή, πού παίρνει τίς πύο διαφορετικές μορφές καί στήν
 καθημερινή βιοπάλη κατασιαυάζει καί τά πνευματικά ἐνεῖνα ὄπλα πού
 τοῦ χρδιάζονται γιά τήν αὐτοσυντήρηση του. Καί ἦταν τά ὄπλα αὐτά
 φτιαγμένα καί ἐπιμένα καί ὁμοίωση τῶν ἀειλῶν ἀνθρώπων, πού ἡ ζωή τους
 εἶχε στερῆσει τά πάντα καί πού ὄλα τά ἐναντίωναν ἀπό τό τίποτε
 ἀπό τήν ἀρχή.~~

Ἄδέρια πού στήν κόλασιν προῦζετε / νύχταν μέραν /
 τζι' ὄραμαν καπομάζαχοι θωρεῖτε τήν μανιέραν /
 ἐπάρτε λλίην πομονήν, γεμῶστε, πλάτιν, θάρρος,
 τζιαί κόντεφεν πιδόν ὁ τζιαίρός πὸ' νά πεθάνη ὁ χάρος!

Πόση δύναμη, πόση υἰεία, πόση πίστη ἀναβλύζει μέσα ἀπ' αὐτούς
 τοὺς στίχους τοῦ Παύλου Λιασίδη! Πιῶθεις ἐδῶ κι' αὐτή ἀκριβῶς εἶναι
 ἡ ἰδιομορφία τῆς λαϊκῆς πόησης, ὅτι δέν εἶναι ὁ ἕνας, ὁ ἐπιεικής,
 πού σέ μιὰ στιγμὴ ἔξαρσης προβάλλει τήν εὐφορία τῆς ψυχῆς του,
 ἀλλά εἶναι ὁ λαός, οἱ πολλοὶ πού μιλοῦν. Ἡ κάθε λέξη, ἡ κάθε
 εἰκόνα, τό θέσιμό τους, ὁ ρυθμός τους, ἡ πνοή πού διαπερνᾷ τόν
 στίχο, ἡ μάτια μέσα ἀπό τήν ὁποία εἶναι φτιαγμένα τά πάντα, εἶναι
 ἀόθευτῆ, λαϊκή. Τό γεγονός ὅτι ὁ Παῦλος δέν ζέφυγε ἀπό τήν τοπο-
 λαλιά, ἀλλά παρέμεινε πιστός στήν γλώσσα τῶν γονιῶν του καί τοῦ
 στενοῦ του περίγυρου, στήν γλώσσα πού διαμορφώθηκε ἱστορικά μέσα
 στοὺς αἰῶνες, τό γεγονός, ὅτι παρέμεινε πιστός στήν ἠυκριτική διά-
 λεκτο, τοῦδινε τήν δυνατότητα νά ἐκφράζει μέ τόν πιό ἄμεσο τρόπο
 καί μέ τόν πιό μουσικό τρόπο τά αἰσθήματα καί τά δικά του καί τοῦ
 κόσμου τῶν μεσημέριδων καί τῆς φτωχολογιῆς πού τόν τρυγούριζε.

Ἦτά πρωτοβρόσια μιὰ ζουσιν κοκέλλιν νοστοπάντρευτον /
 νά φᾶ τήν νόφην τζιαί καλά τήν κρᾶτην νύχταν θέλει /
 ἀρεθισμοὺς τζιαί μουγιαρικές τους τόπους ἀναῦρνει τους /
 μιὰ λλίον λλίον μὸβηεται τζιαί γόνεται παστέλλιν".

Πόση δροσιά ἔχουν αὐτές οἱ εἰκόνας, πόση μουσική, πόση
 ὁμορφιά καί πόσο ἀπόλυτα εἶναι ἐδῶ ἡ φῶση κι' ὁ ἄνθρωπος. ~~Σέ μιὰ
 κατάσταση ἀπόλυτα φουσιλογιική, σέ μιὰ κατάσταση ὅπου τό κενηρό καί
 τό πρόστυχο δέν ἔχει καμιά θέση.~~

Εὐλλομετρώντας τά 12 βιβλία ^{του Π. Λ.} πού ~~νοτόρως νά βγάλει Νάλλι~~
~~μόνος, ἀλλά μέ τήν βοήθεια τῆς ἀγαπημένης του, ὅπως εἶπε, "Παύλος~~
~~Ἀγροτῶν Λύσης καί τῆς Ἐνώσης Ἀγροτῶν Κύπρου, κι' ἄλλα τό πιό~~

Τζιειν τά χωράφια κλαίωτα δίπλα του περβολιού μου /
 πόν έναταξιώθηκα για να τά ρέξω σιέριν /
 'Ο γέρος ό Καννάουρος μιάν ήτουν να μου κλάφει /
 πιάστα ρέ Σάβα πόνασμε δυό σιέλες δέκα λίρες /
 να δώ τζι'έγιώ τήν φτώσιαν μου ~~πέντα~~ τζι'έν τζι'είσαι
 ζημιωμένος/

Γιατ ό γαμπρός τ'άγνιάστρωσεν τήν κόρην του τήν μιέλην
 να τήν άρμάσ'έδιλιάζετουν έσσω του πριν γεννήσει /
 Ημά'ένηρετῶ έλάλουν του, να γρεωθῶ φοοῦμαι πίσω οί
 γρόν'άν έρτουσιν να πάν τζιαί τά δικά μου;

ως είφε *ήταν* *ζωή* *που* *αυμάταν* *ήταν* *αυτά* *τα* *κρησιμολόγησε* *σαν* *υπλο*, *σαν* *μας* *τα* *αυτά*
 "Όταν ~~αυτά~~ ^{αυτά} ~~τον~~ ^{είς} ~~Παῦλον~~ ^{αυτές} ~~για~~ ^{με} ~~τῆς~~ ^{με} ~~πρώτα~~ ^{με} ~~του~~ ^{με} ~~τραούθια~~ ^{με}, ~~έπεινο~~ ^{με} ~~κα~~ ^{με}

σαν τοπούζι όπως χαρακτηριστικά ~~έλεγε~~ ^{έλεγε} ο ίδιος. "Όταν βοσκάρεττι (X
 έβγαίνε μέ τό κοπάδι στους κάμπους, σιόχος του ήταν ό Τουρκόκουλλος,
 άπ'έπει νόμιζε ότι έρχουνταν ή καταπίεση, ό περιορισμός τῆς έλευ-
 θερίας του, κι'άπηχοῦσαν οί κρέσεις του αυτές μιά γεντικώτερη ~~κατά-~~
~~σταση~~ ^{ανεινή} ~~τά~~ ^{αυτά} ~~τραούθια~~ ^{αυτά} ~~του~~ ^{αυτά} ~~Κιουκούσαν~~ ^{αυτά} ~~παντού~~ ^{αυτά} όπου υπήρχαν στραβά
 κι'ανάποδα, παντού, όπου έπεσήμανε παραξενιές, ξένες επίδράσεις,
 κουσουρία στους ανθρώπους. Κι' ~~ήταν~~ ^{ήταν} ιδιαίτερα άκονισμένο τό
 λεπίδι του, ~~είναι~~ ^{είναι} ~~τσουράτες~~, ~~τολημής~~, δέν χαρίζει κάστανο.

"Πίτση, - και τάχα ~~είναι~~ ^{είναι} ιδιαίτερα μέ τους πίτσηδες, ~~που~~ ^{που} ~~τους~~
~~τά~~ ~~φάλλεν~~ ~~άπ'~~ ~~όλες~~ ~~τίς~~ ~~μεριές~~ - πίτση, θωρεῖς τούτη 'ζωή λλιό-
 γρονη πώς ένει/ φάε ρέ, πιέ, χάρου τερά που ζιῆς; ποκαριμμένε.."

"Αν ό Παῦλος έμενε έδῶ σ'αυτή τήν έπισήμανση, σ'αυτή τήν
 είπιονογράφηση του χωριού ~~μ'όλα~~ ^{μ'όλα} ~~έπεινα~~ ^{έπεινα} ~~που~~ ^{που} ~~τούδινε~~ ^{τούδινε} ~~τήν~~ ^{τήν} ~~κάθε~~ ^{κάθε} ~~μέτα~~ ^{μέτα},
~~και~~ ^{και} ~~που~~ ^{που} ~~τά~~ ^{τά} ~~ρουφοῦσε~~ ^{ρουφοῦσε} ~~μέ~~ ^{μέ} ~~τόση~~ ^{τόση} ~~δίψα~~ ^{δίψα} ~~νάταν~~ ^{νάταν} ~~και~~ ^{και} ~~κάλι~~ ^{κάλι} ~~ένας~~ ^{ένας} ~~άξιος~~ ^{άξιος} ~~κοιη-~~
~~τής~~ ^{τής} ~~τῆς~~ ^{τῆς} ~~υπαίθρου~~ ^{υπαίθρου}, ~~ένας~~ ^{ένας} ~~πλάστης~~ ^{πλάστης} ~~και~~ ^{και} ~~συντηρητής~~ ^{συντηρητής} ~~τῆς~~ ^{τῆς} ~~τοπολαλιῆς~~ ^{τοπολαλιῆς},
~~τῆς~~ ^{τῆς} ~~διαλέκτου~~ ^{διαλέκτου}, ~~τῶν~~ ^{τῶν} ~~ήθῶν~~ ^{ήθῶν} ~~και~~ ^{και} ~~τῶν~~ ^{τῶν} ~~έθίμων~~ ^{έθίμων} ~~μιᾶς~~ ^{μιᾶς} ~~έποχῆς~~ ^{έποχῆς} ~~που~~ ^{που} ~~φεύγει~~ ^{φεύγει}.
 'Ο Παῦλος Λιασιόης έμως δέν ~~ήταν~~ ^{ήταν} μονάχα αυτό! ~~Εῖναι~~ ^{Εῖναι} ~~κάτι~~ ^{κάτι} ~~πολύ~~ ^{πολύ}
~~κιό~~ ^{κιό} ~~πέρα~~ ^{πέρα}, ~~κάτι~~ ^{κάτι} ~~πολύ~~ ^{πολύ} ~~πιό~~ ^{πιό} ~~μεγάλο~~ ^{μεγάλο}. ~~Οί~~ ^{Οί} ~~συνθήκες~~ ^{συνθήκες} ~~ζωῆς~~ ^{ζωῆς} ~~του~~ ^{του}, ~~ή~~ ^ή ~~φτώχεια~~ ^{φτώχεια}
~~του~~ ^{του} ~~ή~~ ^ή ~~σιληρή~~ ^{σιληρή} ~~βιοπάλη~~ ^{βιοπάλη} ~~μέσα~~ ^{μέσα} ~~στήν~~ ^{στήν} ~~όποια~~ ^{όποια} ~~ρίχτηκε~~ ^{ρίχτηκε} ~~άπό~~ ^{άπό} ~~μικρός~~ ^{μικρός} ~~και~~ ^{και} ~~ταυ-~~
~~τόχρονα~~ ^{τόχρονα} ~~και~~ ^{και} ~~πάνω~~ ^{πάνω} ~~αυτά~~ ^{αυτά} ~~άπ'~~ ^{άπ'} ~~όλα~~ ^{όλα} ~~οί~~ ^{οί} ~~νέες~~ ^{νέες}, ~~κοινωνικές~~ ^{κοινωνικές} ~~ιδέες~~ ^{ιδέες} ~~και~~ ^{και} ~~τό~~ ^{τό} ~~έσοψ-~~
~~κωμα~~ ^{κωμα} ~~τῶν~~ ^{τῶν} ~~φτωχῶν~~ ^{φτωχῶν} ~~και~~ ^{και} ~~τῶν~~ ^{τῶν} ~~καταφρονεμένων~~ ^{καταφρονεμένων} ~~π'~~ ^{π'} ~~άγνάλιαζε~~ ^{άγνάλιαζε} ~~πόλεις~~ ^{πόλεις} ~~και~~ ^{και}
~~χωριά~~ ^{χωριά} ~~όλ'~~ ^{όλ'} ~~αυτά~~ ^{αυτά} ~~άρχισαν~~ ^{άρχισαν} ~~σιγά~~ ^{σιγά} - ~~σιγά~~ ^{σιγά} ~~ν'~~ ^{ν'} ~~άνοίγουν~~ ^{άνοίγουν} ~~τούς~~ ^{τούς} ~~όρίζοντες~~ ^{όρίζοντες} ~~του~~ ^{του}
~~Παύλου~~ ^{Παύλου} ~~και~~ ^{και} ~~να~~ ^{να} ~~φατίζουν~~ ^{φατίζουν} ~~μ'ένα~~ ^{μ'ένα} ~~άλλιότιπο~~ ^{άλλιότιπο} ~~τρόπο~~ ^{τρόπο} ~~τις~~ ^{τις} ~~κατά~~ ^{κατά} ~~τά~~ ^{τά} ~~άλλα~~ ^{άλλα}
~~στατινές~~ ^{στατινές} ~~εικόνες~~ ^{εικόνες} ~~του~~ ^{του} ~~χωριού~~ ^{χωριού}.

Λεει το ποιήμα :

" Φίλοι καλοσπρίστε στο φτωσιημόν μου σπλίτιν / δαμέσαι
π'άναγιώθηκα τζι'άδρινα τ'όνομαν μου / παιδιιά σιηλυάες
έπλασα πās τούτην τήν καμάραν / π'άνόμα τά σημάδιια τούς
κρίν νάρμαστῶ φαينوῦνταν. / "Ημουν δεκιοχτώγρονών πεί στού
άνδρ' ~~απειν~~ τής νιότης / τζι'έσπερνα μέ τήν σιέφην μου τά καμω-
τά τοῦ κόσμου / ..."

Καί ἀφοῦ συνεχίζει καί μιλά γιά τόν γάμο του πούγινε στά 40 καί
γιά τό ὅτι οἱ περιστάσεις καί τό βάρος τής ἀρμασιᾶς ἐδυσκόλεσαν
τήν πόληση καί τήν ἔκαναν νά φύγει μέ κλάματα, καταλήγει μέ τήν
ἐλπίδα ὅτι σύντομα θά τήν ξαναφέρει κοντά του καί "σάν 'Αβραάμ
καράτζιαρα νέαν ζώην νάρτζιέφω".

~~Φυσικά ἡ πόληση ποτέ δέν εἶχε ἐγκαταλείψει τόν Παῦλο καί
τό κείτρεφτ' του χρησιμοποιεῖ ἐδῶ τό χρησιμοποιεῖ σάν ποιητής γιά
νά υπογραμμῆσει τήν κεντρική ιδέα του ὅτι εἶναι
πάντα θάλω νά υπογραμμίσω ὅτι ἡ πόληση διαδραματίζει τεράστιο
ρόλο στήν ζωή του Παύλου Λιασίδη, δέν θά τόν ξεχάσω τίς μέρες
τῆς μεγάλης του ἀρρώστιας ~~ἐδῶ~~ στό νοσοκομεῖο τῆς Λάρνακας.
Τό χέρι του μισοπαράλυτο δέν μπορούσε νά συγγρατήσει τήν πέννα
κι' ὅμως αὐτός ἐπέμενε, ἐπέμενε νά γράφει, νά μή ἀφήσει κενό.
Κι' ὅταν λίγο πιά ὑπεραγλήγαμε μέ τόν σοβιετικό ποιητή τόν Γιεφτου-
σένιο στήν Τσακίληρη καί πήρε μέ τρεμάμενο χέρι τήν φλογέρα γιά
νά κειῖ στόν ἀκριβό ξένο τά πάθη τῆς προσφυγιάς καί τῆς Τζιύπερου
πόση δύναμη ψυχική καί πνευματική ἔπεινε ἡ χειρονομία του.
Δέν εἶναι τυχαῖο, πού ἐκεῖ ἀκριβῶς γεννήθηκε τό μεγάλο ποιήμα τοῦ
Γιεφτουσένιο "Περιστερώννα", τ'ἀφιερωμένο στόν Παῦλο Λιασίδη, πού
ἔβηκε σέ συνέχεια τήν θέση του σέ τόμο πού πωλοφόρησε σέ 100,000
ἀντίτυπα!~~

~~Πιστεῖτε ἀπόδαντα, ὅτι εἶναι ἡ πόληση καί τό πάθος του γι'
ἐκείν' πού θερμάπενσε τόσο αποτελεσματικά τόν Παῦλο, ἔτσι πού νά τόν
ἔχουμε σήμερα μαζί μας στά 80 του, ὅλο σφρίγος καί δύναμη καί θέ-
ληση γιά νά πεῖ πολλά, πάμπολλα ἐνόμα τραούδιια.~~

Καί τά χρειάζομαστε, ἀλοῖμονο πόσο τά χρειάζομαστε, πόσο
τάχδι ἀνάγκη τά τραγουέκκια σου Παῦλο ὁ λαός μας, αὐτός ὁ λαός πού
ὀλόκληρη τήν ζωή του πορεύεται μέσα ἐπὶ ἄτραπούς καί καγιεζομένα
μονοπάτια, αὐτός ὁ λαός πού κτυπήθηκε καί ματώθηκε ὅσο λίγοι λαοί,
πού ξεκληρίστημε, ρίχτημε στούς πέντε δρόμους, σφαγιάστημε, καί

Ο Πάριος Αλεξάνδρος ~~αυτός~~ ^{μὲς ἐξ ἑ}
 ἐκ 25 τα χερνιά ^{κεράμινε} ~~Διόνος Διόνος~~
 τα κιάνα ~~αυτῶν~~ ^{με} ἐλάσφα ἐνθάδε,
 ἤνεκον τὴν σιγορεῖα τα ~~δουρεῖν~~ ^{κα}
~~αυτῶν~~ ~~τα~~ ~~δὲν~~ τικολα δὲν ἠίδοει να
 τὸν ἰσίδει, να τα ἀγαρεῖται τὴν
 κιάνα.

~~αυτῶν~~
 Ἀνάσσει τόσο ~~αυτῶν~~ ^{αυτῶν} ^{με} ^{αυτῶν} ^{αυτῶν}
 ἀλάττωσε αὐτῶν τα τὴν κιάνα ο Πάριος.

« Ὅσον ἔργον τὴν νικηδὼν μέγα εἰπὺ
 μάχην

ἐν τα ἀγιάσσω τὸν δινάι καὶ το
 σινοτά

ἐν τα ἀγιάσσω γράφ ἐν εἰως εἰπὺν
 κιάνα

ἐν νεκρὰν κιάνα τα κιάνα τ/λαί φαί.

ἐννευ ἀνέκον τυχροῖς τὸν κιάου φαί.

ἐνναί φα... σιάου τ/λαί τα φαί κιάνα
 τ/λαί φα...

~~Οταν ο ~~Παύλος~~ ~~Πρόβαλε~~ εναντιον
 μαρτυροῦντι τα ~~ειρηνοφιαντα~~ ~~αυτου~~ "Να
 κεραινε ο Χαρως", ταυριε~~

Το σύνθημα και το κεραινόμενον μας
 ταυτα με τον ταυριε ηταν "Να
 κεραινε ο Χαρως". Κι εδινε στον Χαρως
 ο ταυριε και ειναι σιγαρια για τον
 δαυτα τον μια κορυφω εμελεση κοινω-
 νικη σημασια. Ο Παυλος βιογραφικα δεν
 νινθε τον Χαρως ~~το ο εφο~~
~~αυτου~~ ~~οτι~~ ~~ιδεσε~~ ~~αυτου~~ ο Χαρως αυτου
 οτως τον ~~εβρεσε~~ ο Λιασιδης, "τιντη
 η κορυφω του του κορυφου αυτου εμελεση
 εμε η του κορυφου του κημεν του
 να γορηνει."

Ο Παυλος Λιασιδης
 εχει γινει για μια ~~αυτου~~
 κημενον για τον ταυριε η
 το εφο εμε ανωτη οτω εμε
 εμε δινε και ταυριε.

Οχι οτι εμε εμε κημενον?